

Lilac

อัลฟ่าคนนี้ 4

ตั้งขาพิการ แต่ใจสู้ นะครับ

这位
ALPHA
身残志坚

三碗过岗 ชาญหวั่นก๊วกกั๊ง เทียน | ลลิตา ร. ฝน | Raineemeow วาด

อัลฟ่าคนนี้ ถึงขาพิการ แต่ใจสู้ นะครับ

4

这位
ALPHA
身残志坚

三碗过岗 ชานห้วนก๊วกกั๊ง

เจียบ

ลลิตา ธ.

แปล

Lilac

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

 @Lilac.Novel

 @Lilac_Novel

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร.08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

ทางสำนักพิมพ์จะรับเปลี่ยนหนังสือกรณีที่เกิดการชำรุดจากกระบวนการพิมพ์
เช่น หน้ากระดาษฉีกขาด จำนวนหน้าไม่ครบ หน้าซ้ำ หน้ากระดาษกลับหัว เปื้อนหมึก

ตัวหนังสือขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ที่ส่งผลกระทบกับการอ่าน
โดยส่งหนังสือมาเปลี่ยนได้ที่ ฝ่ายการตลาดหนังสือเล่ม (เคลมหนังสือ)

บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) แขวงตลิ่งชัน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ amarinbooks หรืออีเมล amarinbooksclubfan@amarin.co.th

คำนำสำนักพิมพ์

บางครั้งความยุติธรรมก็ไม่ได้มาถึงในวันที่เรายังมีแรงยึดรั้งมัน

สำหรับไปลี่ เขาต้องรอคอยมานานหลายปี กว่าจะมีผู้ยอมเปิดการสืบสวนภารกิจช่วยเหลือที่พรากอนาคตในกองทัพ ขาข้างหนึ่ง และชีวิตของสหายร่วมรบไปจากเขา

แม้คำตัดสินใดก็ไม่สามารถทำให้คนตายฟื้นคืน ไม่มีคำขอโทษใดคืนเวลาหลายปีให้ผู้รอดชีวิต และต่อให้คนผิดได้รับโทษ บาดแผลที่หลงเหลืออยู่ก็ต้องติดตามพวกเขาไปตลอดชีวิต

แต่บางครั้งการได้รับความยุติธรรมอาจไม่ได้หมายความว่าเพียงการลงโทษคนผิด แต่คือการบอกกับผู้ที่เคยถูกทอดทิ้งว่า สิ่งที่พวกเขาเผชิญไม่ใช่ความผิดของตนเอง และความเจ็บปวดตลอดหลายปีที่ผ่านมาไม่ได้ถูกลืม

ขอแค่อดทน...ต้องมีสักวันที่เป็นของเรา อย่างน้อยก็สำหรับไปลี่ ที่ครั้งนี้มีลู่ว้าวอยู่เคียงข้าง แม้ในวันที่ตนไม่อาจทำตามฝัน แต่ความฝันนั้นก็ใช่ว่าจะไปต่อด้วยตนเองไม่ได้

เพราะ white01 ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อพิสูจน์ความแข็งแกร่งของไปลี่ แต่เพื่อเป็นชัยชนะของทุกคนที่เคยถูกจำกัดอนาคตด้วยเพศ สภาพร่างกาย หรือสายตาของสังคม

มาร่วมติดตามบทสรุปของการต่อสู้เพื่อความยุติธรรม และการเริ่มต้นใหม่ที่ไม่ว่าเป็นต้องเหน็ดเหนื่อยสู้ชีวิตเพียงลำพังอีกต่อไป ในปัจฉิมบทอัลฟาคนนี้ ถึงซาพิการแต่ใจสู้ นะครับ ไปพร้อมกันได้เลยละ

ด้วยรัก

Lilac

Trigger Warning

Domestic Violence

(การใช้ความรุนแรงในครอบครัว)

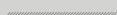
Rape mentioned

(มีการพูดถึงการข่มขืน)

Sexism

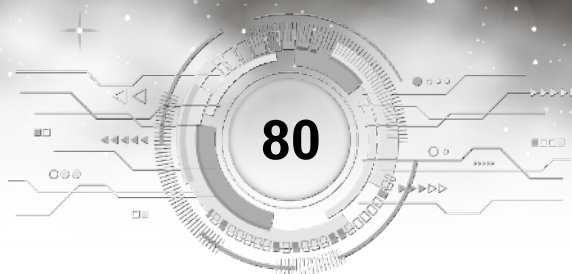
(อคติทางเพศ)

Violence

(การใช้ความรุนแรง)

ไม่ว่าโลกข้างนอก จะวุ่นวายกันแค่ไหน อย่างไรก็ตามลินเซ็งก็ยังเป็นคนแซ่หลิน จึงยังไม่มีใครทำอะไรเขาได้มากนัก

กระนั้นลินเซ็งกับรัชทายาทก็ยังพยายามจะระงับประเด็นสนทนาบนสตาร์เน็ตให้จบได้ ทั้งจัดการเรื่องราวในกองทัพและยังต้องปิดบังเรื่องราวจากราชวงศ์ ยุ่งจนเท้าไม่ติดพื้นทีเดียว

ในขณะที่ศูนย์วิจัยเชิงชีวภาพเข้าไปในหลุมทรายดูด ศูนย์วิจัยไปซื้อกลับเผื่อรอรอบชิงชนะเลิศในเขตดาวหลักอย่างราบรื่น

หากเอาชนะเกมนี้ได้ ไปสักก็จะได้เข้าร่วมการแข่งขันคัดเลือกรอบสุดท้ายแล้ว

ในวันแข่ง ภาพฉายเสมือนจริงของโมเดลรุ่น white01 กับคู่ต่อสู้ที่เป็นโมเดลรุ่น CL-17 ลอยวนเวียนอยู่เหนือสนามแข่งขัน เสียงคนบนอัฒจันทร์ดังกระหึ่ม

“วันนี้คนมาเยอะจัง ฉันบังเอิญเจอคนของกองทัพที่หน้าประตูหลายคนเลย” หานเหมี่ยวถือเครื่องดื่มสองสามขวดก้าวข้ามไปยังที่นั่งของตน “ตรงกับช่วงวันหยุดพอดี เลยมาดูการแข่งขันหมดเลยสินะ นี่เจียงเฮ่าละ วันนี้เขาก็พักร้อนเหมือนกันไม่ใช่เหรอ”

“ได้ยินว่าเบ๊องบนมีธุระกับเขานะ” เจินหนานดึงเครื่องดื่มมาสองขวดยื่นให้ลู่อ้าวหนึ่งขวด “บอกว่าเดี๋ยวจะรีบตามมาใช่ไหม”

ลู่อ้าวได้สติจึงขานรับ “อืม”

เมื่อคืนลูจ้าวหลับไม่สบายเท่าไร เพราะไป्लीเข้ามาเบียดตอนกลางดึก จนเขารู้สึกตัวตื่น หลังจากนั้นพอหลับตาอีกทีก็เริ่มผ่นสะเปะสะปะ

หลังเหตุขัดข้องในการแข่งขันครั้งก่อนที่บังเอิญจนชวนให้รับไม่ได้ ลูจ้าวก็รู้สึกอกสั่นขวัญแขวนกับการแข่งในรอบต่อไปของไป्लीมาตลอด

เขาเริ่มจะเข้าใจความระมัดระวังของไป्लीก่อนหน้านี้ขึ้นมาแล้ว ด้วยรู้ว่าเมตาบเล็มหนึ่งห้อยอยู่เหนือศีรษะอย่างพร้อมจะตกลงมาทุกเมื่อ แถมยังต้องคลำไปตามความมืดเพื่อเดินไปข้างหน้า ความรู้สึกแบบนี้ช่างชวนให้นอนไม่หลับจริงๆ

กลับเป็นคุณชายไปเสียอีกที่ก้าวข้ามหลุมนั้นไปแล้ว จึงตื่นเช้าด้วยความกระฉับกระเฉง ไป्लीอ่านข้อความวิพากษ์วิจารณ์หลินเซิงในสตาร์เน็ต ราวกับเป็นเรื่องตลกไปรอบหนึ่ง ก่อนมาแข่งด้วยสภาพจิตใจอีกเหิม

ความเคราะห์ร้ายของกองทัพศัตรูคือขวัญกำลังใจอันยิ่งใหญ่ที่สุดของกองทัพเรา

ไป्लीได้รับการปลอบประโลมจนจิตใจสดชื่นเบิกบาน พลอยทำให้มีความอดทนมากขึ้นยามฟังคำบ่นจู้จี้ของซือถู

“ฉันพูดกับนายอยู่นะ นายตั้งใจฟังหน่อยสิ” ซือถูพูดอีกรอบ “โมเดลรุ่น CL-17 ค่อนข้างพิเศษ นักบินฝ่ายตรงข้ามเป็นทหารเก่าที่ปลดประจำการมาจากหน่วยรบที่สอง ผ่านสงครามมาแล้วเป็นร้อยครั้ง ทบตีคนไม่ต่างอะไรกับทบตีหลาน...”

ไป्लीไม่พอใจ “ฉันเหมือนคนอื่นหรือไง”

“โอเค นายมันเก่ง” ซือถูว่า “นายอาวุธโสกว่าหน่อย ทบตีนายก็คงเหมือนทบตีลูกชาย โอเคไหม”

จะโทษซือถูที่กำชับซ้ำๆ ก็ไม่ได้ เพราะการแข่งขันวันนี้สำคัญมาก

แต่สิ่งที่เหนือความคาดหมายของทุกคนคือ เมคาสองตัวสุดท้ายในการแข่งรอบคัดเลือกของเขตดาวหลักกลับไม่ใช่เมคาเกราะหนักสักตัวเดียว

สำหรับ white01 นั้นทุกคนรู้จักดีอยู่แล้ว แต่ CL-17 เองก็ไม่ใช่เมคาตามกระแสนิยมของจักรวรรดิเช่นกัน มันมุ่งเน้นไปที่การป้องกัน ถึงขนาดต้านทานการโจมตีของเกราะหนักได้ส่วนหนึ่งเสียด้วยซ้ำ จึงต้องใช้ทั้ง

พลังจิตและคุณสมบัติร่างกายของผู้ขับที่สูงมาก ดังนั้นคนที่ขับ CL-17 ได้
ศักยภาพย่อมไม่น้อยเลย

นักบินฝั่งตรงข้ามเป็นทหารเก่าหน้าตาตุตัน ออกจากกองทัพก่อน
กำหนดด้วยเหตุผลส่วนตัวเมื่อหลายปีก่อน ได้ยินว่าเมื่อก่อนก็เป็นคนที่
ถึกทนคนหนึ่ง

เป็นครั้งแรกที่ white01 เผลอหน้ากับโมเดลรุ่นที่มีความแปลกใหม่
เช่นเดียวกับตน ส่วนคนที่ไปลี้ต้องสู้ด้วยนั้นก็เป็นคู่ต่อสู้ที่มีความสามารถ
โดดเด่นเหนือใคร

ไปลี้สุมหมวกกันน็อก ก่อนจะตอบโหล่ซื้อดู

“เตรียมตัวไว้” ไปลี้บอก “เดี่ยวตอนฉันลงจากเวทิม่า ร้องเชียร์ดังๆ
หน่อยล่ะ”

ซื้อดูดันอีกฝ่ายออก ผลักเขาไปทางเวทีแข่งขัน

แสงดาวโหล่เวียนบนเวที ภาพฉายของ white01 ตกกระทบพื้นที่
เต็มไปด้วยแสงไฟสาดส่อง

นักบินของ CL-17 ก้าวขึ้นบนเวทีแข่งขันท่ามกลางแสงไฟ มือถือ
หมวกกันน็อก หอดสายตามาบนร่างไปลี้อยู่ตลอด

ผู้ชายคนนี้น้ำตาอัปลักษณ์ปูดโปน ท่าทางดูร้าย แต่คุณชายไปเป็น
คนอวดดีมาแต่ไหนแต่ไร จึงขู่ว่าไปให้ฝ่ายตรงข้ามอย่างยั่ว

นักบิน CL-17 ตกตะลึงก่อนจะกระตุกมุมปาก กลายเป็นสีหน้าที่
ยิ้มไปไม่ถึงดวงตา

เป็นครั้งแรกที่ไปลี้เห็นว่ามีคนยิ้มทั้งที่ไอสังหารเออลันออกมารอบๆ
ได้ขนาดนี้ รวากับมีความแค้นฝังหุ่นกับเขาอย่างไรอย่างนั้น

นักบินสองฝ่ายเข้าประจำที่ การแข่งขันเพื่อหาตัวแทนจากเขตดาวหลัก
ครั้งสุดท้ายกำลังจะเปิดฉากขึ้นแล้ว

“หนึ่งในผู้เข้าแข่งขันสองคนนี้ จะมีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นที่ได้รับสิทธิ์
เข้าสู่การแข่งขันรอบคัดเลือกครั้งสุดท้ายครับ และแล้ววันนี้เมคาที่ไม่ใช่
รุ่นหนักทั้งสองตัวก็ได้เผชิญหน้ากันแล้ว” ผู้บรรยายเอ่ยด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น
“เรามาติดตามชมกันครับ! เริ่มการแข่งขันได้!”

คล้อยหลังความมืดเป็นเวลาสั้นๆ บนภาพฉายสโโลแกรมพลันปรากฏ ภาพฉากของซากปรักหักพัง

สายตาของไปลีเพิ่งจะปรับสภาพได้ ก็ได้ยินเสียงคำรามของเครื่อง ตรวจจับสัญญาณที่ร้องประหนึ่งจะเอาชีวิต

จุดเกิดของเขาคือชั้นสูงสุดของซากอาคารแห่งหนึ่ง ซึ่งขาซ้ายร่อน ลงไปติดอยู่ในซอกหลืบทันที

ถ้าไม่ใช่เพราะโมเดลรุ่น white01 ลดแรงกดดันให้นักบินได้ระดับหนึ่ง และส่วนประกอบของวัสดุที่ได้จากตระกูลโจวมีความแข็งแรงทนทานมากพอ ไปลีคงเสียชีวิตไปตั้งแต่เริ่มเกมแล้ว

ในขณะที่จุดเกิดของ CL-17 ห่างจากเขาเพียงสองเมตร

ฝ่ายตรงข้ามร่อนลงบนซากปรักหักพังด้วยความแม่นยำ จุดลงจอด ไม่ต่างจากไปลีเท่าไร แต่กลับไม่ได้รับความเสียหายสักนิด

ฉากเปิดเกมนี้ไม่ใช่แค่ความซวยธรรมดาๆ อีกแล้ว เสียงคำทอบน อัฒจันทร์ดั่งขรม ผู้บรรยายถึงกับพูดไม่ออกไปในทันที

หลังระบบขัดข้องมีการตรวจสอบอย่างถี่ถ้วนแล้ว พวกเขาไม่พบ ความผิดปกติแม้แต่ชนิดเดียว จึงไม่รู้เลยว่าทำไมระบบถึงเอาแต่ไล่ตาม ขุดหลุมฝังไปลื้ออยู่คนเดียว กระทั่งทีมผู้จัดยังพากันกังขาว่า หรือหัวหน้าที่ หล่นจากตำแหน่งคนนั้นจะเล่นตลกจริงๆ

หัวใจไปลีราวกับร่วงหล่นลงไปใต้น้ำแข็ง เขาไม่มีเวลาให้สาปแช่ง สะตาของโลกว่าๆ ไบนี่แล้ว เพียงรวบรวมสมาธิ พยายามดึงขาซ้ายออกจาก ซอกนั้น

นักบิน CL-17 ยืนอยู่ที่เดิมสองวินาที ทันใดนั้นก็ก้าวไปข้างหน้า หนึ่งก้าว

ปากจรวดไอออนที่ติดตั้งบริเวณไหล่ของ white01 กางออกอย่างรวดเร็ว แต่ไม่รอให้ไปลียิง โมเดลรุ่น CL-17 ก็ยื่นมือมาทางเขา

ไปลีไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายหมายความว่าอย่างไร

นักบิน CL-17 เห็นเขาไม่มีปฏิกิริยา จึงขึ้นไปยังขาซ้ายที่ติดแข็งของ ไปลี แล้วทำสัญลักษณ์มือเป็นทำดิ่งขึ้นไป

ระหว่างการแข่งขัน เมคาทั้งสองตัวจะสื่อสารกันไม่ได้ จึงได้แต่อาศัยภาษากายเท่านั้น พอทำสำเร็จแล้ว CL-17 ก็ยื่นมือมาอีกครั้ง

คราวนี้ไปใส่เข้าใจแล้วว่าอีกฝ่ายหมายความว่าอย่างไร จึงยื่นมือไปคว้ามือของ CL-17 แล้วยื่นให้มัน ก่อนหันกลับไปยิงกำแพงโลหะที่หนีบเท้าซ้ายของตนอยู่หนึ่งนัด จนถอนขาซ้ายของตัวเองออกมาได้ในที่สุด โมเดลรุ่น CL-17 ยกมือขึ้น แล้วร่างที่ค่อนข้างเบาของ white01 ก็ถูกเคลื่อนย้ายออกจากบริเวณที่เสี่ยงต่อการพังทลาย

ผู้ชมในสนามแข่งขันเห็นแล้วต่างก็ตะลึงงัน

ผ่านไปพักใหญ่กว่าผู้บรรยายจะพูดออกมาได้ “ตำแหน่งเกิดในสมรภูมิของ white01 เสียเปรียบมาก ๆ เลยครับ แต่โมเดลรุ่น CL-17 กลับไม่ฉวยโอกาสจู่โจม! เขา เอ่อ...เขา...ว้าว...”

เงินหนานก็ยังอุทานตาม “ว้าว”

บทบาทฉายโฮโลแกรม โมเดลรุ่น CL-17 รอให้ white01 ยืนเรียบร้อยดีแล้ว จึงปล่อยมือแล้วถอยหลังไปสองก้าว ก่อนดึงดาบเลเซอร์ออกมา white01 ยังไม่ได้สติอย่างเห็นได้ชัด ไปสึดกตะลึงไปหลายวินาที สู้จ้าวถอนหายใจด้วยความโล่งอก

พอเขาถอนหายใจเสร็จแล้วก็เพิ่งจะตระหนักได้ว่าเมื่อครู่ตัวเองหวาดหวั่นแค่ไหน

จุดเกิดที่ไม่ต่างอะไรกับหวังจะฆ่าให้ตายเช่นนี้ พบเจอในการฝึก ระดับยากถึงขีดสุดของกองทัพได้น้อยครั้ง และโดยทั่วไปแล้วจุดเกิดของทั้งสองฝ่าย ถ้าจะแย่งกันก็ต้องอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน ในกรณีของไปลี่ สู้จ้าวจึงรู้ได้ทันทีว่า เพราะโชคชะตาไม่ต้องการให้เขาเดินไปได้ราบรื่นนัก

แต่นึกไม่ถึงว่านักบินของ CL-17 จะใช้วิธีการที่ผิดแผกขนาดนี้

ไปลี่มองเมคาตรงหน้าดึงดาบเลเซอร์ออกมาแล้วกระโดดไปด้านหลัง ก่อนจะร่อนลงบนซากปรักหักพังของอาคารอีกหลังที่อยู่ห่างออกไปสิบเมตร

ผู้ชายคนนี้อายากแข่งกับเขาโดยไม่มีปัจจัยภายนอก

ไปลี่คลี่ยิ้มช้า ๆ เขายังจำใบหน้าที่ฉายแววดุดันของนักบิน CL-17 ก่อนแข่งขันได้ดี เมื่อครู่มีอยู่ชั่วแวบหนึ่งที่เขานึกว่าตัวเองคงจะจบแล้วจริงๆ

ไม่นึกเลยว่าพี่ชายใบหน้าบูดโปนจะเป็นคนดีแบบนี้เสียได้

white01 ชูนิ้วโป้งให้อีกฝ่าย จากนั้นก็ชักดาบเลเซอร์ออกมา

“ทั้งสองฝ่ายไม่รีบร้อนจะเริ่มโจมตีเลย! หมายความว่ายังไงครับเนี่ย...

white01 ทำสัญลักษณ์มือแล้ว!” ผู้บรรยายกล่าวเสียงดัง “หมายถึง ‘ห้า’ หรือเปล่าครับ! ดูเหมือน CL-17 จะเห็นด้วย!”

“ห้าวินาที” ลูจ้าวมองภาพฉายเสมือนจริงแล้วเอ่ย “ถึงจะนับว่าเริ่มการแข่งขัน”

ไม่ว่าจะให้เงินหนานกับทานเหมียวถาม ก็ได้ยินเสียงผู้บรรยายนับเลขต่ออย่างเข้าใจ “...สี่ สาม สอง...”

วินาทีที่ผู้บรรยายนับถึง “หนึ่ง” เมคาสองตัวก็กระโดดขึ้นพร้อมกัน ดาบเลเซอร์ปะทะกันกลางอากาศ

คมแสงจากการเสียดสีส่งผลให้ประกายไฟกระจายไปรอบๆ

ตั้งแต่การแข่งขันเริ่มขึ้นจนถึงวันนี้ นี่เป็นครั้งแรกที่เมคาซึ่งไม่ใช่รุ่นหนักสองตัวแข่งขันบนเวทีเดียวกัน

พวกเขาไม่ได้รับคมยิงเหมือนเมคาเกราะหนักที่ใช้แต่ความรุนแรงอย่างเดียว เมคาสองตัวนี้ล้วนให้ความสำคัญกับศักยภาพของผู้ขับซึ่งมากกว่าจึงใช้วิธีป่าเถื่อนเพียงเพื่อเปิดฉากการต่อสู้เท่านั้น

“เห็นได้ชัดว่านักบินทั้งสองคนทะลุขีดความสามารถในการควบคุมเมคาไปอีกระดับแล้วครับ เมคาแทบจะเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายพวกเขาแล้ว!” ผู้บรรยายกล่าวด้วยความตื่นเต้นจนน้ำลายกระเซ็น “โมเดลรุ่น CL-17 ถูกยิงโดนห้องนักบินครับ...เขาถอยออกไป แต่จรวดไอออนของ white01 ตามติดไปอย่างกระชั้นชิด! สุดยอด! ช่งไท่ นักบิน CL-17 ได้คาดการณ์การโจมตีครั้งนี้ไว้อยู่แล้ว ขณะที่ถอยหลังก็ยิงโต้กลับไปด้วยการโจมตีทั้งสองหักล้างกันกลางอากาศ...”

ไปสี่สัมผัสได้ถึงความแข็งแกร่งของนักบิน CL-17 การแข่งขันที่ปราศจากเรื่องให้พะวักพะวง รวมถึงศักยภาพที่ใกล้เคียงกันของเมคาและนักบินนี้ ทำให้เขารู้สึกผ่อนคลายอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

เขาไม่หยุดชะงักแม้เสียวินาที หลังจากโจมตีพลาดเป้าไปครั้งหนึ่ง

เขาก็เร่งความเร็วต่อ หวังจะกัดเหยื่อให้ตาย

แต่ไปลี้ก็เป็นเหยื่อสำหรับ CL-17 เช่นกัน ขณะที่ CL-17 โต้กลับก็หวังจะช่วงชิงความได้เปรียบไปด้วย

เมคาทั้งสองต่างแสดงความสามารถในการต่อสู้ระยะประชิดขั้นสูงออกมา ในสถานการณ์ที่สูญเสียอาวุธหนักไป นักบินย่อมกลายเป็นตัวแปรสำคัญที่สุดในสงคราม แต่เพราะจักรวรรดิให้ความสำคัญกับพลังทำลายล้างของเมคามาตลอด ความสามารถในการต่อสู้ของพวกนักบินจึงหย่อนยานลงไป ด้วยพึ่งพาความสามารถของเมคามากกว่ามุ่งพัฒนาความสามารถของตัวเอง

แต่ในการแข่งขันครั้งนี้ไม่มีแปลวไฟจากการระเบิดเหมือนการต่อสู้ครั้งที่ผ่านๆ มา ทั้ง white01 และ CL-17 ต่างขับเคลื่อนสุดกำลังโดยนักบินที่แข็งแกร่ง

การต่อสู้ระยะประชิดอันยอดเยี่ยม เสริมด้วยจรวดไอออนและปืนเลเซอร์ที่ใช้เพื่อชดเชยระยะห่าง การหลบหลีกอย่างยอดเยี่ยมและนำพาดเสียหลายต่อหลายครั้ง รวมถึงการประเมินสถานการณ์คู่ต่อสู้ของนักบินทั้งสอง ทำให้อัจฉจันทร์ผู้ชมสงสัยเสียอุทานและร้องเชียร์ไม่ขาดสาย

“เจ๋ง” หานเหมี่ยวอุทาน “ถ้าสองคนนี้อยู่ในกองทัพทั้งคู่ เมคาแบบไหนก็ขับได้หมดแน่”

เสียดายก็แต่นักบินทั้งสองต่างออกจากกองทัพไปแล้วเนื่องด้วยเหตุผลส่วนตัว จึงทำได้เพียงวัดฝีมือกันและแสดงความรุ่งโรจน์ของตัวเองออกมาผ่านสมรภูมิจำลองนี้เท่านั้น

ท่ามกลางเสียงตะโกนโห่ร้องของผู้ชมและเสียงตะโกนเชียร์อย่างต่อเนื่องของผู้บรรยาย ไปลี้คิดว่าโอกาสจากการโจมตีแบบหลอกๆ จนสบโอกาสเล็ก ๆ แล้วใช้ดาบเลเซอร์เลียบทะลุห้องนักบินของ CL-17 ไปตามแนวขวาง

บนภาพฉายโฮโลแกรมล้นปรากฏแสงสีน้ำเงินวาบผ่านชื่อของไปลี้และ white01

“ผู้ชนะของดาวหลักคนสุดท้าย...” เสียงของผู้บรรยายตะโกนลั่น

“white01 ไปสี่! ศูนย์วิจัยไปซื้อได้รับตัวเข้าสู่การแข่งขันแข่งคัดเลือกรอบสุดท้ายครับ!”

แคปซูลจำลองสองเครื่องบนเวทีแข่งขันเปิดออก ไปสี่เป็นฝ่ายก้าวออกมาก่อน เขาถอดหมวกกันน็อกแล้วเดินไปทางแคปซูลจำลองอีกเครื่อง

ท่าเดินปกติดี ลู่จ้าวจึงโล่งใจได้ไม่น้อย

จากนั้นก็ได้ยินเสียงเชียร์ของเงินหนานกับห่านเหมียว นอกจากเสียงปรบมือที่ดังไปทั่วอัฒจันทร์ผู้ชมอยู่ก่อนแล้ว เหล่าแฟนคลับต่างตะโกนเรียก “พลตรีไป” พลังส่งเสียงให้ร้องไปทางเวทีแข่งขันที่มีประกายดาวปลิวว่อน

ไปสี่ชนะการแข่งขันและเข้าสู่รอบต่อไปแล้วจริงๆ โมเดลรุ่น white01 ได้รับตัวเพียงหนึ่งเดียวของพื้นที่ดาวหลัก ไปสู่การแข่งขันรอบคัดเลือกครั้งสุดท้าย

“เขาทำอะไรอยู่” มีคนถามพลางชี้ไปที่ไปสี่บนเวทีแข่งขันซึ่งกำลังเดินไปทางแคปซูลจำลองอีกเครื่อง

ไปสี่ลงจากแคปซูลจำลองมาแล้วก็รู้สึกเสียวสันหลังหน่อยๆ เพราะช่วงเปิดเกม วินาทีที่โมเดลรุ่น CL-17 เดินเข้ามาใกล้ ไปสี่ตัดสินใจแล้วว่าจะไม่สนใจขาซ้าย และจะผิנדึ้นรนให้หลุดออกมาจนได้

แม้ไม่รู้เลยว่า การตัดสินใจเช่นนั้นจะนำความเสียหายมาสู่ตัวเครื่องมากน้อยแค่ไหน แต่เขารู้ว่าตัวเองจะไม่ยอมแพ้ในการแข่งขันรอบสุดท้ายของเขตดาวหลักโดยเด็ดขาด

แต่ CL-17 กลับให้ออกาสเขา ไปสี่รู้สึกละอายใจและรู้สึกผิดพอสมควร จึงต้องการแสดงความขอบคุณนักบิน CL-17 ในทันที

ซึ่งไท่ นักบินฝ่ายตรงข้ามเดินลงจากแคปซูลจำลองมาพอดี เขาถอดหมวกกันน็อกลงมาไว้ที่ด้านหนึ่ง เผยให้เห็นใบหน้าดูดน

ไปสี่ยื่นมือออกไป เอ่ยด้วยความนับถือและรู้สึกผิด “ขอบคุณมากๆ ที่...”

ไม่รอให้เขาพูดจบ นักบินของโมเดลรุ่น CL-17 ที่ยังคงมีสีหน้าดูดน

ก็เดินมาถึงตรงหน้าไปลีในไม่กี่ก้าว แล้วยกแขนล่าๆ มาโอบรัด มอบอ้อมกอดที่เกื้อบทำให้ไปลีแทบขาดอากาศหายใจ

“ดูเหมือนว่านักบินทั้งสองจะชื่นชมกันมากๆ เลยครับ” ผู้บรรยายกล่าวยิ้มๆ “ขอบคุณพวกคุณสองคนที่แสดงการแข่งขันที่สุดยอดเช่นนี้ พวกเราจึงได้ตระหนักถึงเสน่ห์และความแข็งแกร่งของเมคาในอีกมุมมองหนึ่ง...”

ผู้บรรยายยังพูดไม่ทันจบก็เห็นช่องโหว่ขยับปากพูดคุยกับไปลี

หุ่นยนต์โดรนขยายเสียงขนาดครึ่งก้านติดตามไปเมื่อจับเสียงของผู้เข้าแข่งขันได้ แล้วถ่ายทอดคำพูดของช่องโหว่ออกมาผ่านระบบเสียงในสนามแข่งขันแห่งนั้น

“...มีเด็กผู้ชายแซ่ซ่งคนหนึ่งอยู่ในภารกิจช่วยชีวิตตอนนั้น นั่นคือลูกชายผม”

ลมหายใจของไปลีพลันขาดห้วง อันที่จริงเขาจดจำใบหน้าของสหายร่วมรบที่สละชีพในภารกิจครั้งนั้นไม่ค่อยได้แล้ว แต่ยังสามารถจำชื่อได้แม่นยำ

“...อ้อ” สมองไปลีพลันว่างเปล่า เขาได้แต่บอกที่ๆ กลับไป “ขอโทษ ผมขอแสดงความเสียใจด้วยครับ”

“ผมอยากเจอคุณกับคุณเจียงเข้ามานานแล้ว” นักบิน CL-17 สายหน้าใบหน้านั้นปรากฏรอยยิ้มอีกครั้ง แต่เนื่องจากเครื่องหน้ามีความดุดัน รอยยิ้มดังกล่าวจึงดูน่ากลัวเสียมากกว่า เขาบอก “ขอบคุณสำหรับความช่วยเหลือของพวกคุณ ตลอดหลายปีที่ผ่านมา นอกจากเงินค่าทำขวัญแล้ว ก็เป็นเงินส่วนตัวของพวกคุณทั้งนั้น ผมรู้”

ไปลีคันใจความคิดหนึ่งในสมองที่ว่างเปล่า ที่แท้รอยยิ้มของผู้ชายคนนี้นี่ก่อนเริ่มแข่งขันก็ไม่ใช่เพื่อชมขวัญเขา ผู้ชายคนนี้เพียงแค่อ้อมไม่ป็นเฉยๆ

ระบบความคิดของไปลีเหมือนเกิดลัดวงจร เขาอยากพูดอะไรบางอย่าง แต่เพิ่งจะเอ่ยออกไปได้ไม่กี่พยางค์ ช่องโหว่ก็สวมกอดเขาแน่นอีกครั้ง

เห็นได้ชัดว่านายช่องโหว่แสดงอารมณ์ไม่เก่ง จึงเลือกแสดงออกตามสัญชาตญาณว่า ‘ยิ่งกอดแรงยิ่งจริงใจ’ ก่อนจะเอ่ยต่ออีกว่า “ลูกชายคนเล็ก

ของผมเรียนจบด้วยเงินนี้แล้ว ต่อไปพวกคุณไม่ต้องให้เงินผมอีกแล้วละ”

ไปลี “อ้อ ไม่เป็นไรครับ”

พูดจบก็ล้มผลได้ว่าแผ่นหลังถูกกำปั้นขนาดเท่ากระสอบทรายของ
ซ่งไท่หุบเข้าอีกที อัลฟ่าที่ไม่ต่างอะไรจากภูเขาขนาดย่อมกล่าวด้วยเสียง
สั่นเครือและแหบแห้ง “หลายปีที่ผ่านมาขอบคุณจริงๆ ผมรู้ พลตรีไป
ไม่ได้ผ่านมาย่ำๆ เลย ต่อไปทุกอย่างต้องดีขึ้นแน่ๆ” เขาเว้นช่วง ก่อนจะ
กล่าวเสริมอีกประโยค “ขอให้คำสวัสดีของบ้านสะพรังตลอดไปนะครับ”

ไปลีได้ยินเสียงในสนามแข่งขันไม่ค่อยชัดแล้ว

ประกายดาวและแสงแฟลชจากโดรนถ่ายภาพสว่างแวววาวจนเขา
ตาพร่า

เมื่อเริ่มการแข่งขัน โชคชะตากลับแล้งเขาอย่างรุนแรง แต่ไม่มีใคร
นึกถึงว่านักบินที่นั่งอยู่ใน CL-17 จะเป็นบิดาของสมาชิกคนหนึ่งที่สละชีพไป
ในการกิจช่วยเหลือครั้งนั้น

เพื่อเติมเต็มช่องโหว่ โครงเรื่องเดิมจึงสร้างตัวละครเล็กๆ ขึ้นมา
ทีละตัวๆ ตัวละครที่กล่าวถึงผ่านๆ พวกนี้ในต้นฉบับใช้คำว่า ‘คนจำนวนหนึ่ง’
เสียด้วยซ้ำ แต่เชื่อว่าพวกเขาจะไม่มีตัวตนหรือไรซึ่งเลือดเนื้อแต่อย่างใด

มนุษย์ที่ดำรงชีวิตอยู่บนโลกนี้ย่อมไม่อาจอยู่รอดเพียงลำพัง ทุกคน
จึงต้องสร้างความสัมพันธ์ด้วยการสร้างสายใยขึ้นมาทีละเส้นๆ

สายใยที่ข้ามผ่านมาแล้วหลายปีเส้นนี้ ในที่สุดวันนี้ก็ได้หยิบบ่มมือ
มาให้ไปลี

ไปลีไม่เคยตระหนักถึงความเป็นจริงข้อหนึ่งอย่างวันนี้มาก่อน พวกเขา
เป็นมนุษย์ มนุษย์ที่มีชีวิตอยู่ มนุษย์ที่มีเลือดเนื้อ มนุษย์ที่มีอารมณ์
ความรู้สึกและไม่สามารถคาดเดาได้

แม้พวกเขาจะพูดคุยกันเบาๆ แต่เสียงเหล่านั้นกลับกระจายออกไป
ผ่านระบบเสียงของสนามแข่งขัน

เสียงโห่ร้องของฝูงชนค่อยๆ จางหาย มองเห็นเพียงจักรวาลและ
ดวงดาวบนเวที

ลูจ้าวมองไปลีที่ยืนอยู่บนเวทีแห่งนั้น คุณชายไปผู้ทีโอหังมาตลอด

ตบหลังซึ่งไต่อย่างเงอะงะ

“ไม่มีใครพูดอะไร ผ่านไปเนิ่นนานผู้บรรยายจึงกล่าวขึ้น “ขอบคุณทั้งสองคนครับ ทำงานหนักกันมากเลย”

เสียงปรบมือพลันดังกึกก้อง

ไปสี่ห้าไม่ได้แล้วว่าตัวเองเดินลงจากเวทีแข่งขันมาอย่างไร ข้างในตาช็อดดูฉาบไปด้วยประกายน้ำ เขาโอบไหล่ไปสี่แล้วตบแปะๆ

“ไม่ดีเธอแบบนี้” ช็อดบอก “นอกจากพวกเราแล้ว ยังมีคนจดจำนายได้อีกนะ”

ไปสี่พลันได้สติ ก่อนจะรีบสายหน้า “ฉันไม่ได้ต้องการให้ ‘จดจำ’ แบบนี้”

การจดจำแบบนี้มันหนักหน่วงเกินไป มีหลายชีวิตที่ต้องทุกข์ทรมานเลือดหลังริน ไหนจะขาข้างหนึ่งของเขา และความรู้สึกผิดไปจนชั่วชีวิตของเจียงเฮ้ออีก

ช็อดพูดไม่ออก

“ไม่ใช่ว่าฉันไม่ดีใจนะ” ไปสี่พูด “ฉันก็แค่...”

อารมณ์ซับซ้อนหลากหลายทำให้ไปสี่จับจุดไม่ได้ ถึงขั้นไม่รู้กระทั่งจะแสดงสีหน้าอย่างไรเสียด้วยซ้ำ ตอนนั้นเขามีเพียงความสับสน

ผู้ช่วยยืนเทอร์มินัลมาให้ไปสี่ ภายในนั้นมีข้อความที่ลู่อ้าวส่งมาสองข้อความ

ลู่อ้าว : [ไปกันเถอะ]

ลู่อ้าว : [ลี้ลี้]

ไม่รู้ทำไม แต่ไปสี่สัมผัสได้ว่าข้อความที่สองนั้นเป็นการปลอบใจแบบเงอะงะของลู่อ้าว

การปลอบโยนแบบทื่อๆ เช่นนี้ไม่มีการพูดถึงอะไรทั้งนั้น แต่กลับทำให้ไปสี่รู้สึกสบายใจ

เฮ้อ ช่างเถอะ กลับบ้านกันดีกว่า

เมื่อเก็บของเรียบร้อยแล้ว คนของศูนย์วิจัยไปซื้อก็เดินออกทาง

ช่องทางพิเศษที่หลังเวที

เมื่อออกจากช่องทางพิเศษไปก็เจอกองทัพนักข่าวที่ยืนเฝ้าอยู่นอกประตูมานาน ตอนแรกจะมีการสัมภาษณ์ผู้ชนะหลังจบเกม แต่เมื่อไปถึงเดินออกมาพวกนักข่าวกลับไม่ได้รู้เข้ามาหา

พวกเขามองไปถึงเจียบ ๆ กระทั่งมีคนเอ่ยขึ้นอย่างระมัดระวังว่า “คุณไปถึง มีเวลาให้เราสัมภาษณ์สักหน่อยไหมคะ”

ลูจ้าวพิงรถไฮเวอร์คาร์อยู่ เมื่อเห็นไปถึงเดินออกมาก็ยืนตัวตรงอาการของไปถึงดู ๆ แล้วยังปกติดี ดีกว่าที่ลูจ้าวจินตนาการไว้โข เขาโบกมือให้ลูจ้าว ก่อนจะไปรับมือกับนักข่าว

พวกนักข่าวยังไม่ทันถามคำถามแรก ลูจ้าวก็ได้รับสายจากเจียงเฮ่าเสียก่อน

“อยู่ไหนกัน” น้ำเสียงของเจียงเฮ่าดูแปลกชอบกล เขาขับรถไปด้วยถามไปด้วย “ไปถึงไม่รับสายเลย เขาอยู่กับนายหรือเปล่า”

ลูจ้าวเหลือบมองไปถึงที่อยู่ในวงล้อมนักข่าว “อยู่ประตูหลังสนามแข่งขันครับ กำลังให้สัมภาษณ์...”

พูดยังไม่ทันจบติสสายก็ตัดไปก่อน สองสามนาที่ต่อมา รถไฮเวอร์คาร์ของกองทัพนั่นหนึ่งก็พุ่งเข้ามาจอดแถว ๆ นั้น

เจียงเฮ่ากระโดดพรวดลงจากรถ ไม่รอให้ลูจ้าวร้องทัก ก็วิ่งไปทางไปถึงเหมือนลมกรด

“ไปถึง!” เจียงเฮ่าเริ่มตะโกนแต่ไกล “พลตรี!”

ไปถึงหันหน้าไปก็เห็นเจียงเฮ่าเบียดนักข่าวออกไปด้วยสีหน้าแปลก ๆ คงเพราะเจียงเฮ่ารีบร้อนมาก ถึงได้เผลอตะโกนเรียกเขาแบบในอดีตออกมา

“มีข่าวออกมาแล้ว” เจียงเฮ่าเบียดฝูงชนเข้ามา แทบจะพุ่งไปตรงหน้าไปถึง “มะ...มีข่าวแล้ว เมื่อกี้เอง พวกเขา...หลินเซิง...”

“ค่อย ๆ พูด” ไปถึงรีบจับตัวอีกฝ่ายให้หนึ่งขึ้น ก่อนตกตะลึงไปทันทีเมื่อสบตาแดงก่ำของเจียงเฮ่า ไปถึงรีบส่งสัญญาณให้ชื่อถู “อดีตสหายร่วมรบของฉันมีฐานะดีหน่อย พวกคุณสัมภาษณ์ชื่อถูไปก่อนแล้วกัน”

พวกนักข่าวรีบแหวกทางให้ ไปถึงโอบไหล่เจียงเฮ่าเดินออกไป ลูจ้าว

นึกว่าเกิดอะไรขึ้น จึงเดินเข้ามาสองก้าว

ไปแล้วยังไม่ทันถามซ้ำ ร่างกายของเจียงเฮ่าก็เริ่มสั่นทึ่ม

“เกิดอะไรขึ้นเนี่ย” ไปลี้ตกใจ “เป็นอะไรไป”

เขาไม่เคยเห็นเจียงเฮ่าเป็นแบบนี้ เหมือนวิญญาณหลุดหาย แต่ก็เหมือนวิญญาณที่ออกจากร่างไปหลายปีกลับเข้าตัวในที่สุดเช่นกัน แต่เพราะยังตั้งตัวไม่ได้ ตัวจึงยังสั่นอยู่อย่างนั้น

เจียงเฮ่าส่ายหน้า น้ำตาสองหยดพลันถูกสะบัดลงพื้น

ไปลี้เหมือนถูกลวก เขาตกตะลึงอยู่กับที่

สองคนนั้นยืนค่อนข้างไกล ลูจ้าวไต้ยิ่นไม่ค่อยชัดว่าเจียงเฮ่าพูดอะไร แต่เห็นเจียงเฮ่าขยับไปข้างหูไปลี้แล้วพูดอยู่ไม่กี่ประโยค ไปลี้พลันเหมือนตึกตาไม้ พลังมองคราบน้ำสองหยดบนพื้นอย่างนิ่งอึ้ง

เจียงเฮ่าพูดจบก็ผลักไปลี้หนึ่งหน ไปลี้ยังคงตะลึงงัน ริมฝีปากขยับโดยไม่พูดอะไร จนเจียงเฮ่าต้องผลักเขาอีกหน “จริงๆ นะ

“จริงๆ!” เจียงเฮ่าพูดซ้ำอีกรอบ

เขาพูดจบก็โอบไหล่ไปลี้ไว้ แล้วแปลงเสียงสะอื้นแทบพร่าออกมา “แต่จะมีประโยชน์อะไรละ ตั้งหลายปีมาแล้ว ฉันแหม่งไม่รู้แล้วว่าควรจะทำใจไหม”

ลูจ้าวไม่เคยคิดว่าคนสุภาพเรียบร้อยแบบเจียงเฮ่า เวลาร้องไห้จะอาการหนักขนาดนี้

จู่ๆ ก็ร้องไห้แบบนี้

เจียงเฮ่าออกแรงบีบไหล่ไปลี้ค่อนข้างหนักมือ จนไปลี้แทบจะสัมผัสได้ว่านิ้วเกือบจะจิกเข้าไปในไหล่เขาอยู่แล้ว

เขาพลันได้สติเพราะความเจ็บปวดนี้เอง ก่อนจะพบว่าเจียงเฮ่าร้องไห้ทั้งน้ำหูน้ำตา เมื่อเห็นเช่นนั้นเขาก็กลับตกตะลึงยิ่งกว่าตอนที่ไต้ยิ่นคำพูดเมื่อครู่เสียอีก

นักข่าวกับซือเถี่ยวที่อยู่ไม่ไกลต่างยืนอึ้งไปทั้งกลุ่ม ไปลี้กระแอมในลำคอ แล้วตบไหล่เจียงเฮ่า “เลิกร้องไห้ได้แล้ว อายุปูนนี้แล้ว ชายชู้หน้าชะมัด”

เจียงเฮ่าเช็ดน้ำตา ปากพูดอะไรบางอย่างงุ่มง่า

“พอได้แล้วมั้ง!” ไปลี้อดกำปั้นใส่เขาหนึ่งหน “จะไม่หยุดเลยใช่ไหม!”

เจียงเฮาโดนทุบไปที เสียงร้องให้จึงเบาลงหน่อย

“เกิดอะไรขึ้น” ลู่จ้าวเดินเข้ามา

“เกิดเรื่องที่ฝั่งกองทัพนิตหน่อย” ไปลี่ฆ่าทำปาดน้ำตาของเจียงเฮา นิดๆ แต่แล้วก็ถอนหายใจออกมา “ไม่ต้องร้องแล้ว พลโทเจียง กลับไป หลับสักตื่นเถอะ ไม่ต้องคิดมาก”

เจียงเฮาส่ายหน้า ก่อนจะพยักหน้าต่อ เขาเช็ดกระบอกตาแรงๆ พาดแขนบนไหล่ไปลี่แล้วตบซ้ำๆ

ไปลี่โดนอีกฝ่ายทั้งบีบทั้งตบไหล่หลายครั้ง ก็เจ็บจนเริ่มหงุดหงิด

วันนั้นมันอะไรกันเนี่ย ถึงมีแต่คนมาร้องให้กับเขา

ลู่จ้าวเห็นความเหนื่อยล้าเสียวนึ่งบนใบหน้าไปลี่ แต่ไม่ได้ถาม รายละเอียด เพราะเจียงเฮาที่สูญเสียการควบคุมอารมณ์ไปแล้วกำลังดึงดูด ความสนใจของคนรอบๆ ตอนนี้งี้ไม่เหมาะจะพูดอะไรมากนัก

เมื่อไปลี่ส่งเจียงเฮาขึ้นรถไฮเวอร์คาร์และมองรถขับออกไปจากสนาม แข่งขันแล้ว ถึงค่อยเดินกลับมาหาลู่จ้าว

สายตาลู่จ้าวจับจ้องใบหน้าไปลี่อยู่ตลอด ตั้งเครียดยิ่งกว่าเส้นประสาท ของไปลี่เสียอีก

“เดี๋ยวบอก” ไปลี่ยิ้ม “ช่วยอะไรหน่อยสิ”

ลู่จ้าวพยักหน้า

“นายไปบอกซือเถี่ยวหน่อยว่าให้เขารับมือกับนักข่าวไป ฉันอยากกลับบ้าน ไปพักผ่อนแล้ว” ไปลี่เปิดประตูรถข้างที่นั่งคนขับ ก้าวเท้าข้างหนึ่งเข้าไปแล้ว หันกลับมากล่าวเสริม “ถ้าเขาถามว่าเป็นอะไร ก็บอกไปก่อนว่าฉันไม่สบายขา ไว้ฉันจะอธิบายให้เขาฟังเอง”

ลู่จ้าวมองคนพูด ไม่ได้ถามอะไรให้มากความ เพียงหมุนตัวเดินไป ทางซือเถี่ยวที่ถูกนักข่าวรายล้อมจนเหงื่อออกเต็มหน้า

ไปลี่ขึ้นไปนั่งบนรถ เห็นลู่จ้าวเดินเข้าไปในฝูงชนจากกระจกมองหลัง พวกนักข่าวกว่าครึ่งรู้จักลู่จ้าวดี จึงเป็นฝ่ายหลีกเลี่ยงให้เอง ลู่จ้าวพูดอะไร บางอย่างกับซือเถี่ยว สีหน้าซือเถี่ยวประหม่าไปชั่วขณะ ก่อนจะพยักหน้าตืดๆ กัน

เขารู้สึกผิดอยู่หน่อยๆ ที่ทำให้อาจารย์ชื่อเป็นห่วง เพราะอันที่จริง

เขาเขายังปกติดี แต่วันนี้เขาไม่มีแรงรับมือนักข่าวแล้วจริงๆ ได้แต่มอบหมายภารกิจอันหนักหน่วงนี้ให้กับอาจารย์ซือผู้เชี่ยวชาญด้านเทคนิคในภาวะคับขัน

เหนื่อยชะมัดเลย

ไหลไปลี้ภัยยังถูกเจียงเฮ่าบีบเอาไว้

แรงนี้ทำให้ไปลี้ตระหนกได้ว่า ความรู้สึกผิดตลอดหลายปีมานี้เหมือนสลักอยู่ในเส้นประสาทของเจียงเฮ่า และเจียงเฮ่าคงไม่มีทางลืมนไปชั่วชีวิต

ต่อให้ไม่พูดถึงเรื่องลืมนหรือไม่ลืมน เจียงเฮ่าไม่รู้ด้วยซ้ำว่าควรจะดีใจหรือเปล่า

สิ่งที่เจียงเฮ่าพูดเมื่อครู่ยังดังก้องอยู่ข้างหูไปลี้ จวบจนกระทั่งเขานั่งไปนั่งบนรถโดยที่รอบๆ ไม่มีคนอื่นแล้ว เขาถึงเพิ่งจะค่อยๆ ประมวลผลและทำความเข้าใจความหมายของทุกๆ คำนั้น

เขารู้สึกเหมือนตัวเองถูกคนซ่อนออกจากของเหลวที่มีฤทธิ์กัดกร่อนโดยที่เหลือเพียงลมหายใจสุดท้าย เขาจึงเหนื่อยล้าถึงขีดสุดจนไม่อยากขยับแม้แต่นิดเดียว

ความรู้สึกนี้ช่างน่าพิศวง ผันร้ายดำเนินมาถึงตอนจบแล้ว แต่เขากลับไม่ได้รู้สึกผ่อนคลายหรือมีความสุขมากขึ้นเลยสักนิด เพราะวันนี้เขาเพิ่งค้นพบว่าภารกิจในปีนั้น นอกจากจะทำให้เขาขาง่ายไปข้างหนึ่งแล้ว มันยังส่งผลต่อชีวิตของคนจำนวนมากอีกด้วย

และสิ่งเหล่านี้ก็เพียงพอจะทำให้คนคนหนึ่งสมบูรณ์แบบเท่านั้น พวกเขาใช้ชีวิตอย่างหนักหน่วงกันมาตั้งหลายปี เพียงเพื่อจะมีชีวิตอยู่จนถึงตอนที่คนหนึ่งสมบูรณ์แบบขึ้นอย่างนั้นหรือ

ลูจ้าวเปิดประตูรถ เห็นไปลี้นั่งอยู่บนที่นั่งข้างคนขับ ก้มตัวลงซุกใบหน้าไว้กับหัวเข่า แขนสองข้างวางขดอยู่บนหน้าท้อง ร่างทั้งร่างดูเหมือนถูกพับจนขดเป็นก้อนก้อนหนึ่ง

“ไปลี้” ลูจ้าวรีบปิดประตูรถ คล่าไปที่หลังไปลี้ในสภาพมือไม่ทำอะไร ไม่ถูก “เจ็บตรงไหน” จากนั้นเขาถึงตั้งสติได้ ก่อนจะสตาร์ทรถไฮเวอร์คาร์อย่างรีบร้อน “ไปโรงพยาบาลหาทานกัน”

“ไม่เป็นไร” ไปลี้ยังหมอบอยู่บนเข่าของตัวเอง “แค่ได้พักสักหน่อย

เดียวก็โอเคแล้ว ไม่ได้ไม่สบายตรงไหน”

ลู่อ้าวกู้สึกถึงความผิดปกติบางอย่าง เขาขมวดคิ้ว แล้วยื่นมือไป
ลูบแผ่นหลังไปลี้ด้วยความลั้งเล

ผ่านไปพักใหญ่ถึงได้ยินเสียงไปลี้

“เจียงเฮ้าได้ข่าวมาจากเบื่องบน” ไปลี้ไม่ได้ยืดตัวขึ้น ยังคงพูดโดย
หมอบตัวอยู่อย่างนั้น “กองทัพ กรมตำรวจ สภานชั้นสูง กับหลายๆ ฝ่าย
รวมมือกัน ยื่นคำร้องไปทางราชวงศ์เพื่อให้สอบสวนหลินเซ่ง”

ลู่อ้าวกตะลึง “ันทางราชวงศ์...”

“องค์ชายรองก็ร้องขอด้วย ฝ่าบาททรงอนุญาตให้ทำการสืบสวน
ให้กรมตำรวจที่ค่อนข้างเป็นกลางเป็นผู้นำในการสืบสวน แล้วให้เจ้าหน้าที่
อาวุธของกองทัพคอยประสานงาน” ไปลี้บอกต่อ “ท่านจอมพล...ฝ่าก
เจียงเฮ้ามาบอกฉัน บอกว่าพอเสร็จเรื่องนี้และจบการแข่งขันแล้ว ให้ไป
กินข้าวที่บ้านเขาพร้อมนายสักมือ”

นับตั้งแต่ไปลี้กลับเข้าสู่สายตาสาธารณชนอีกครั้ง ท่านจอมพลก็ไม่ได้
สมาคมกับเขามากนัก ประโยคดังกล่าวของท่านจอมพลฟังดูแสนธรรมดา
แต่ก็เป็นการแย้มพรายข้อมูลหนึ่งออกมาด้วย คือจะมีคำอธิบายให้กับเรื่องนี้
เมื่อทุกอย่างสิ้นสุดลงแล้ว เขากับไปลี้ค่อยพบหน้ากัน

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าคำพูดประโยคนี้มีความหมายกับไปลี้แค่ไหน และ
ลู่อ้าวกก็เข้าใจทันทีว่าทำไมเจียงเฮ้าถึงร้องไห้เสียงหลงขนาดนั้น

กรมตำรวจมีความยุติธรรมและเป็นกลาง กองทัพที่อยู่ภายใต้การนำ
ของท่านจอมพลก็จะไม่อนุญาตให้เรื่องนี้จมลงสู่ก้นทะเลอีกต่อไป โลก
ภายนอกเริ่มเรียกร้องให้ราชวงศ์กับกองทัพต้องให้คำอธิบายที่สมเหตุสมผล
อีกครั้ง ไม่มีทางที่จะปกปิดคดีในตอนนั้นได้อีกแล้ว

ก็ปีมาแล้ว กว่าไปลี้กับเจียงเฮ้าจะมองเห็นประกายความหวังแห่งความ
ยุติธรรมในที่สุด

แต่ประกายแห่งความหวังนี้ก็มาช้าเหลือเกิน คนที่มองเห็นความหวัง
เหนื่อยล้าจนเกือบตายตกไปตามทางอยู่แล้ว จึงไม่เหลือเรี่ยวแรงให้คลี่ย้ม
อีกต่อไป

“เป็นเรื่องดี” ลูจ้าวตอบหลังไปลี่ เขานึกคำอื่นไม่ออก ทำได้แค่แน่น้ำ
ข้าไปข้ามา “ไปลี่ เรื่องดีนะ นี่เป็นเรื่องดี”

“ฉันรู้” ไปลี่บอก ถึงจะติดคักดีศรีของราชวงศ์ เรื่องนี้จึงดำเนินการ
แบบไม่กระโถกกระตัก แต่ตราบไคที่ท่า่นจอมพลกับองค์ชายรองยืนอยู่
ฝั่งเดียวกัน หลินเซียงยอมหนีไปไหนไม่ได้อีกแล้ว “ฉันรู้ ฉันก็แค่...”

ลูจ้าวไม่รู้จะพูดอย่างไร

“คนตายไปตั้งเยอะ เจียงเฮ่ารู้สึกผิดบาปมาตลอดชีวิต ก็ครอบครัว
ที่ต้องพลอยทนทุกข์ทรมานไปด้วย” ไปลี่บอก “เพื่อคนคนเดียว กลับต้อง
เอาชีวิตของพวกเราเข้าไปพัวพัน ชีวิตของพวกเรา เวลาหลายปีมานี้ของฉัน
ในหนึ่งชีวิตของฉันแม้จะมี เวลาหลายปีมานี้ ได้สักกี่ครั้งจะ

“ต่อให้เดรัจฉานพวกนั้นตายห่ากันไปให้หมด โชคชะตาบ้าๆ พังหลาย
ไปแล้ว มันก็ย้อนเวลากลับไปไม่ได้อยู่ดี” มือข้างหนึ่งของไปลี่คลำไปที่ไหล่
ตัวเอง เจียงเฮ่าออกแรงหนักมือจนเกือบจะหักไหล่เขาอยู่แล้ว “คนที่ตายไป
แล้วไม่มีทางฟื้นคืนชีพ คนที่ยังอยู่ก็ต้องแบกรับความทุกข์ทรมานไปชั่วชีวิต
หาฉันจะเป็นแบบนี้ไปจนตาย เจียงเฮ่าเองก็รู้ดี เขาถึงต้องรู้สึกติดหนึ่น
ไปตลอดชีวิต”

ลูจ้าวสัมผัสได้ว่าร่างกายไปลี่กำลังสั่นเทา

“แต่ฉันก็ยังดีใจ ฉันไม่เหมือนเจียงเฮ่า ฉันยังรู้ว่าควรดีใจหรือเปล่า
เพราะถึงยังไงฉันก็เดินอยู่บนทางเดินที่มีดมิดนี้มาตั้งหลายปีแล้ว” ไปลี่
บอก “ในที่สุดก็เห็นแสงไฟจากบ้านคนบ้างเสียที”

ลูจ้าวอ้าปากค้างด้วยอยากพูดอะไรบางอย่าง

แต่กลับได้ยินเสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นที่ขมให้เบาสั้นเบา

ไปลี่ไม่รู้จะทำไมตัวเองถึงเป็นแบบนี้ เขาไม่ได้เป็นแบบนี้มาหลายปีแล้ว
สงสัยเพราะวันนี้เขาจับหน้าที่เป็นเป้าให้คนร่ำไห้ร้องทุกข์มาก่อน ไปลี่
จึงติดเชื่อนี้ไปด้วย

ลูจ้าวชะงักมือที่ลูบหลังอีกฝ่าย ไปลี่อยากบอกไปว่า *อย่าหยุด ลูบฉัน
ต่อที่* แต่เหมือนมีสาลิตติดอยู่ในคอ ทำอย่างไรก็พูดไม่ออก

ความอุ่นร้อนทาบทามลงมาบนแผ่นหลัง ลูจ้าวโน้มตัวไปซ้อนไปลี่ให้เข้าใกล้

เขาอีกนิด แล้วโอบกอดอีกฝ่ายเอาไว้

ไปลี้ลัมผัสได้ว่าจุมพิตหนึ่งประทับลงบนเส้นผมเขา ก่อนเลื่อนลงไป
ประทับที่ท้ายทอย ต่อม และที่คอเสื้อ

“พักสักหน่อยเถอะ” ลูจ้าวบอก “พักเสร็จแล้วค่อยดีใจ”

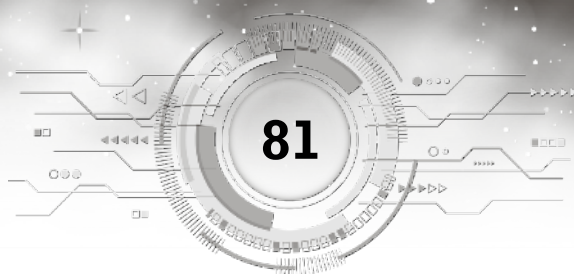
ไปลี้ลัมผัสได้ว่าลูจ้าวทาบบอยู่บนตัวเขา ห่อหุ้มเขาจนมิดชิด

เหมือนผ้าห่ม

ภายในผ้าห่มนี้เป็นเขตปลอดภัย เขาสามารถเป็นคนคนนั้นที่ไม่ใช่
ฝ่ายปลอมประโลมได้

และผ้าห่มนี้ยังช่วยเก็บซ่อนเสียงสะอื้นเอาไว้ได้ทั้งหมดด้วย

กจิwsระ ประโยคที่ว่า “พักสักหน่อยเถอะ” เกิดสัมฤทธิ์ผล เมื่อกลับถึงคอนโด ไปสี่ทั้งสี่ระลงกับหมอน เขาก็ง่วงจนลืมตาไม่ขึ้นทันที

ระหว่างที่สละลืมสลืออยู่นั้น เขาสัมผัสได้ว่าลูจ้าวถอดเสื้อกับกางเกงให้ แล้วใช้ผ้าห่มพันเขาเสียมิด

ลูจ้าวนั่งอยู่ข้างเขานานมาก ระหว่างนั้นมียองออกจากห้องนอนไปรับสายเทอร์มินัลอยู่สองสามครั้ง ทุกครั้งที่ไปสี่หลับๆ ตื่นๆ แล้วคิดว่าพลตรีลูยุ่งอยู่กับราชการจนอาจจะต้องอยู่ที่ห้องรับแขกจนถึงกลางค่ำกลางคืน ลูจ้าวจะย้อนกลับมาเสมอ กลับมาที่ห้องนอนโดยไม่พูดอะไรสักคำ

พวกเขาคุ้นกับปิโรโมนของกันและกันมากแล้ว กลิ่นหญ้าสดที่วนเวียนอยู่รอบตัวจึงชวนให้รู้สึกดี ไปสี่พยายามดันจะพลิกตัว อยากบอกให้ลูจ้าวไปทำงานของตัวเองก่อน แต่เวลาที่คนเราง่วงมากจนสติพร่าเลือน เสียงที่แปลงจากลำคอกลับไม่เป็นไปตามที่ตั้งใจไว้

ไปสี่เอย่พึมพำออกไปไม่กี่พยางค์ ลูจ้าวก็ยื่นมือมาลูบหน้าผากและแก้มเขา ไม่รู้เหมือนกันว่าฟังเข้าใจหรือเปล่า เพราะไม่ว่าเขาจะพูดอะไรลูจ้าวก็ยังตอบรับว่า “อืม” ทั้งหมด

นี่เป็นการนอนหลับที่ผ่อนคลายเป็นเหลือเกิน แต่น่าแปลกที่ไปสี่รู้ตัวว่าตัวเองกำลังหลับอยู่ ร่างกายเขาผ่อนคลาย สมอังก์ว่างเปล่าอย่างทีนานๆ ครั้งจะเป็น เขาในตอนนี้เป็นเปรียบเสมือนเครื่องจักรที่ถูกถอดเดือย ในที่สุดมันก็หยุดทำงานและมีโอกาสได้พักผ่อนโดยไร้ซึ่งความผิดบาปใดๆ เสียที

กระทั่งช่วงครึ่งหลังเขาถึงเริ่มฝัน ในความฝันนั้นเขาอนหลับตาอยู่บนเตียงคนไข้ ได้ยินเสียงผู้ป่วยในห้องเดียวกันกำลังพิมพ์แผ่วเบา เริ่มต้นด้วยคำพูดว่า “ไม่มีครอบครัว” และจบลงด้วย “น่าเวทนา”

ไปลีในความฝันยังไม่ไว้หน้าใครอยู่เหมือนเดิม เมื่อพลิกตัวเสียงดังเสียงซุบซิบข้างหูก็เจิบลงทันที เขาคลุมผ้าห่มด้วยความพอใจ หยิบเอาโทรศัพท์ออกจากใต้หมอน แล้วเริ่มคลิกเข้าไปอ่านนิยายตามเว็บไซต์ต่างๆ เพื่อฆ่าเวลาตามใจชอบ ดำดิ่งเข้าสู่โลกจินตนาการที่ท้าทายโลกทัศน์และขีดจำกัดด้านศีลธรรมอย่างเพลิดเพลิน

ไม่นานเขาก็กลับกลายเป็นเด็กคนหนึ่งอีกครั้ง เด็กน้อยยืนเหม่ออยู่บนสนามฝึกโล่งกว้างของคฤหาสน์โบราณตระกูลไปเพียงลำพัง ทันใดนั้นก็ถูกเตะกันเบาๆ เมื่อหันกลับไปก็เห็นรองเท้าคอมแบตที่ซัดจนเป็นเงาแวบของผู้เฒ่าไป

ผู้เฒ่าไปพูดอะไรบางอย่างในความฝันนั้น เขาได้ยินไม่ค่อยชัด แต่ก็ยังมีความสุขเหลือเกิน แม้ปากจะพร่ำบ่นเสียงดัง แต่ร่างกายกลับโผล่เข้าไปเกาะเอาผู้เฒ่าไปไว้

ผู้เฒ่าไปเดินไปข้างหน้าโดยลากเขาไปด้วย เดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็มีฝนตกหนัก

ผู้เฒ่าไปพลันหายตัวไปท่ามกลางสายฝน เหลือไปลียืนตากฝนอยู่ลำพัง สุนัขตัวหนึ่งมานั่งยองๆ อยู่ข้างเท้า แลบลิ้นมองเขาด้วยใบหน้าใสซื่อ

ไปลีใช้ปลายเท้าเตะมัน มันกระโดดพรวดขึ้น ลั่นห้อยแล้วพุ่งเข้าไปในส่วนลึกของม่านฝนเหมือนเป็นโรคพิษสุนัขบ้า

ใครบางคนในม่านฝนกำลังเดินมาทางนี้ จากที่เดินอยู่ จู่ๆ ก็เริ่มวิ่งไปลียืนอยู่กับที่ไม่กี่วินาที ก่อนจะกระโจนเข้าไปหาคนคนนั้น

ชั่วขณะหนึ่งเขายังเป็นเขาอยู่ แต่อีกชั่วขณะหนึ่งเขาก็กลับกลายเป็นสุนัขตัวนั้น หัวใจเต้นกระหน่ำอย่างรุนแรง เสียงโลหิตที่สูบฉีดดังแว่วอยู่ในหู

คนในฝันเพิ่มจำนวนขึ้น ต่างกำลังเดินมาที่เขา พวกนั้นเดินไปด้วยตะโกนไปด้วยจนเสียงทะลุผ่านม่านฝนมาถึงไปลี

ไปลี่พุ่งไปหาคนที่วิ่งมาทางเขาคอนนั้น ทางแขนสองข้างเข้าสวมกอดอีกฝ่าย

แล้วความผันก็จบลงตรงนี้ ไปลี่ลืมหึมาขึ้น แขนพาดอยู่บนเอวลูจ้าว ลูจ้าวกึ่งนั่งกึ่งนอนพิงหมอนอยู่ข้างๆ มือหนึ่งจิ้มหน้าจอสื่อเหมือนเพื่อค้นหาข่าว มืออีกข้างเกี่ยผมไปลี่ที่ซุกใบหน้าอยู่ตรงบันเอวเขาเล่นโดยไม่รู้ตัว ลูจ้าวหันไปมองอีกฝ่ายเมื่อรับรู้ได้ถึงอาการเคลื่อนไหว “ตื่นแล้วหรือ” ไปลี่กระชับมือที่วางอยู่บนเอวลูจ้าว ภูโถใบหน้ากับตัวอีกฝ่าย ก่อนจะขานรับ “เหมือนฉันจะฝันถึงท่านผู้เผ่าเลย”

ลูจ้าวบิบปลายหูไปลี่เบาๆ

นอกหน้าต่าง แสงสียามพลบค่ำปกคลุมไปทุกทิศทาง ไปลี่หลับไปตลอดบ่าย ดีที่การแข่งขันรอบคัดเลือกของเขตดาวหลักจบค่อนข้างเร็ว และยังมีเหลือเวลาอีกประมาณหนึ่งกว่าการแข่งขันรอบคัดเลือกของพื้นที่แข่งย่อยจะสิ้นสุด ไปลี่จึงมีเวลาพักผ่อนพอสมควร

แสงสีเหลืองส้มอบอุ่นยามพลบค่ำอาบไปทั่วห้อง เป็นครั้งแรกที่ไปลี่รู้สึกถึงความสงบหลังตื่นจากการนอนกลางวันอันยาวนาน ลูจ้าวไม่ถามอะไรและไม่พูดถึงอะไรทั้งนั้น ทำให้ไปลี่รู้สึกสบายใจมาก

“สนิทกันเกินไปแล้ว” ไปลี่อ้าปากหา “เขาถึบฉันด้วย”

ลูจ้าวอดยิ้มไม่ได้

“ดูอะไรอยู่” ไปลี่กวาดตามองหน้าจอสื่อเหมือน มองอยู่ไม่นานก็พับไปกับตัวลูจ้าว คลอเคลียจมูกเข้าไปใกล้ต้นคอมมากขึ้นจนได้กลิ่นหญ้าสดที่ชวนให้อุ่นใจ “เหมือนฉันจะได้ยินนายรับสายอยู่สองสามครั้ง งานยุ่งหรือ”

“ที่กองทัพบกมีเรื่องนิดหน่อย” ลูจ้าวบอกอย่างล้งเล

ไปลี่ถาม “มีเรื่องอะไรรีไปเล่า”

“ฉันไปเจออะไรบางอย่างมา” ลูจ้าวบอก “ตอนแรกคิดว่าจะรอให้นายพักเสร็จก่อนค่อยพูด”

“ไม่เป็นไร ฉันนอนมาพอแล้ว” ไปลี่ลุกขึ้นนั่งยิ้มๆ ก่อนจะพบว่าตัวเองเนื้อตัวเปลือยเปล่า เขาแก้งทำเป็นผลักลูจ้าว “อ๊ย นายฉวยโอกาสตอนที่ลี้ลืมหึมาทำเรื่องแบบนี้ได้ยังไง!”

ลู่อ้าวสุดจะรำคาญกับการบิบเสียงของอีกฝ่าย จึงหิบบชุนอนที่เตรียมไว้ยัดใส่ศีรษะไปลื้ออย่างหมดความอดทน

“ตกลงเกิดอะไรขึ้น” ไปลื้อตะเกียกตะกายสวมเสื้อผ้าให้เรียบรื้อแล้วเอนตัวลงไปเบียดชิดลู่อ้าวเหมือนร่างกายไม่มีกระดูก

ลู่อ้าวขยายหน้าจอสื่อ “ศาสตราจารย์ที่นายเคยพูดถึงคนนั้น ฉันไปลื้อมาลื้อ”

“ศาสตราจารย์ที่สร้างเครื่องยกระดับพลังจิตนั้นนะเธอ” ไปลื้อตกตะลึง “คิดยังงี้ถึงไปลื้อหาเขา ตอนแรกฉันจะหาเวลาคุยเรื่องนีที่หลังอยู่พอดีเลย”

“แค่ลื้อเล่นๆ นะ” ลู่อ้าวเอ่ยเรียบๆ “นายบอกว่า ฟันเพื่องเล็กๆ ก็อาจเป็นส่วนสำคัญได้ ฉันลื้อลองไปลื้อดู”

ไปลื้อจำไม่ได้ลื้อว่าตัวเองพูดแบบนั้นไปตอนไหน แต่เขาเข้าใจความคิดของลู่อ้าวอย่างรวดเร็ว

การแข่งขันเป็นภารกิจเร่งด่วน ไปลื้อถูกบิบจนไม่มีเวลาให้คิดฟุ้งซ่าน แต่ลู่อ้าวรู้ลื้อว่าไปลื้อถึงวลเรื่องเครื่องยกระดับพลังจิตนั้นมากแค่ไหน

“ฉันจัดระเบียบข้อมูลลื้อแล้ว” ลู่อ้าวดันหน้าจอสื่อไปตรงหน้าไปลื้อไปลื้อรับมาลื้อดูทั้งที่ยังตกตะลึงไม่หาย ด้วยคิดไม่ถึงว่าพลตรีลื้อจะตรวจสอบเรื่องแบบนี จากนั้นสายตาก็ถูกสิ่งที่ยื่นอยู่บนหน้าจอสื่อเหมือนดึงดูดความสนใจ

“ศาสตราจารย์หวังลื้อ” ลู่อ้าวเอ่ย “คู่ของเขาป่วยมาหลายปี เข้ารับการรักษายู่ตลอด ลูกสาวก็ลื้อป่วยเพราะโรคเดียวกัน จนต้องเข้าโรงพยาบาลสามปีก่อนหน้าที่จะเกิดเรื่องกับเขา”

ข้อมูลไม่เยอะ แต่ลู่อ้าวก็ยังลื้อสตัออกมาเป็นข้อๆ เห็นได้ชัดว่าลู่อ้าวไม่ค่อยถนัดทำเรื่องทำนองนี้จริงๆ เนื้อหาที่เรียบเรียงมาจึงค่อนข้างจิปาตะ

“นายไปเจอเรื่องพวกนี้ได้ยังงี้” ไปลื้อเอ่ยด้วยความประหลาดใจ

“หวังลื้อรับผิชอบโครงการหลายโครงการ กองทัพกับสถาบันวิจัยมักมีโครงการที่ต้องร่วมมือกัน ฉันก็ลื้อสืบหาทางผึ่งกองทัพได้ไม่ยาก”

ลู่อ้าวอธิบาย “ฉันค้นเจอชื่อของหวังหล่างผ่านโครงการนี้ กองทัพมีข้อมูลพื้นฐานของคนที่เกี่ยวข้องโครงการระดับสูงอยู่บ้าง เลยสืบเจอสถานการณ์ที่บ้านเขา”

“ฉันเคยได้ยินโรคที่คนในครอบครัวเขาเป็น” ไปลี่ขมวดคิ้ว “รักษายากมาก ต้องใช้เงินมหาศาลเกินกว่าที่เขาจะหาได้ ยิ่งต้องดูแลคนป่วย ตั้งสองคนยังไม่ต้องพูดถึง”

เรื่องนี้สื่อได้ว่าศาสตราจารย์หวังขาดเงิน ดูจากข้อมูลที่ลู่อ้าวค้นเจอ ศาสตราจารย์คนนี้ขายทรัพย์สินมีค่าทุกอย่างออกไปแล้ว แต่ค่ายาของลูกกับลูกก็ยังเหมือนหลุมที่ไม่มีทางเติมเต็มอยู่ดี

“ก่อนจะเกิดเรื่องกับเขา เคยมีเงินก้อนหนึ่งโอนเข้าไปในบัญชีของเขา” ลู่อ้าวพูดเบาๆ “ทั้งที่เขามีช่องทางทำเงินไม่มากนัก”

ไปลี่ถอนหายใจ “แต่โครงการที่เขามีส่วนร่วมก็มีมูลค่ามหาศาลนะ”

“ฉันให้คนไปสืบมาแล้ว โครงการที่เขา นั่งยานท่องเที่ยวออกไปเจรจาธุรกิจไม่ใช่โครงการที่เกี่ยวกับพลังจิตเลย” ลู่อ้าวบอก

ไปลี่ “หยางฮั่นก็เคยบอกว่าข้อมูลของโครงการลับสุดยอดไม่น่าจะอยู่ในเทอร์มินัลของเขาได้”

“โครงการนี้โดนสั่งยุติไปนานแล้ว ฉันค้นรายละเอียดไม่เจอ แต่ให้คนตรวจสอบบันทึกการเข้าถึงกับการดาวน์โหลดข้อมูลของโครงการนี้ได้” ลู่อ้าวจัมหน้าจ่อเสมือน “แต่ไม่เจออะไรเลย”

ไฟล์บันทึกฉบับหนึ่งถูกเปิดขึ้นมา ไปลี่พลันมองเห็นความผิดปกติบางอย่าง “บันทึกการเข้าถึงกับการดาวน์โหลดหนึ่งเดือนก่อนหน้าที่จะเกิดเรื่องกับเขาถูกลบไปหมดเลยสินะ”

“ใช่” ลู่อ้าวเอ่ย “ได้ยินว่าตอนนั้นสถาบันวิจัยไฟดับ ทำให้อุปกรณ์ที่กำลังทำงานอยู่เกิดขัดข้อง ข้อมูลบางส่วนเลยสูญหายไป”

เรื่องนี้บังเอิญเกินไป ไปลี่ไม่ค่อยเชื่อเท่าไรนัก

ลู่อ้าวไม่รอให้ไปลี่เอ่ยเรื่องนี้ก็พูดต่อ “แต่เรื่องการลบบันทึกทำนองนี้ โดยทั่วไปต้องดำเนินการโดยผู้ดูแลระบบ ฉันรู้สึกคุ้นๆ กับอุบายแบบนี้ เลยตรวจสอบชื่อของผู้ดูแลระบบในตอนนั้นมาแล้ว”

พอพูดถึงอุบายลู่จำวาก็นิ่งไป ไปลี้หนีถึงหมอตระจ่างกายคนนั้นกับ
คู่หมั้นของเขาที่แพร่พรายข้อมูลเวพระเบียนขึ้นมาจากทันที

สองคนนั้นคนหนึ่งยื่นพลั่วอีกคนขุดหลุม และคู่ของหมอตระจ่างภาพ
ก็รีบผิตชอบข้อมูลเวพระเบียนเช่นกัน

พลตรีลู่มีความสามารถในการพลิกแพลงดีเยี่ยม ไปลี้ถอนหายใจ
เล็กน้อยที่เขาต้องมาเรียนรู้วิธีจำพวกนี้จากเรื่องสกปรกโสภณที่ผ่านมา

“เจอแล้วหรือ” ไปลี้ถาม

ลู่จำวเอ่ยชื่อชื่อหนึ่งไป

ทั้งคู่ต่างคุ้นเคยกับชื่อนี้ดี ถึงขั้นที่ในช่วงสองสามวันมานี้ ชาวจักรวรรดิ
ต่างก็คุ้นเคยกับคนคนนี้เสียด้วยซ้ำ

“นั่นมันหัวหน้าที่พ้นจากตำแหน่งคนนั้นไม่ใช่หรือ!” ไปลี้ลุกขึ้นนั่ง
เอ่ยด้วยความตกตะลึง “เขาถูกจับเพราะทุจริตและติดสินบนนี่!”

เขาเข้าใจความเชื่อมโยงของเรื่องนี้ทันที

ศาสตราจารย์หวังหลางเลิอกจะโจกรรมข้อมูลภายในสถาบันวิจัยออกไปขาย เพราะไม่สามารถรับผิตชอบคำรักษาพยาบาลที่สูงลิ่วได้ ตอนนั้น
โครงการอื่นที่อยู่ในมือเขาเสร็จสมบูรณ์ไปเกือบหมดแล้ว หรือไม่ก็ประกาศ
ต่อสาธารณะไปจนหมด มูลค่าจึงไม่สูงนัก เว้นแต่โครงการพัฒนาพลังจิต
โครงการนี้

แต่โครงการนี้เป็นความลับสุดยอด เขาย่อมนำข้อมูลออกจาก
สถาบันวิจัยแห่งจักรวรรดิไม่ได้ จึงน่าจะจ่ายสินบนให้อดีตหัวหน้าคนนั้น
ซึ่งมีบัญชีของผู้ดูแลระบบอยู่ เมื่อได้ข้อมูลมาแล้วก็ลบบันทึกทิ้ง ประจวบ
กับเหตุการณ์ไฟดับครั้งใหญ่ของสถาบันวิจัย ยิ่งเอื้อให้ปกปิดความผิต
ง่ายขึ้น ต่อมาโครงการถูกสั่งให้ยุติลง ก็ไม่มีใครสอบถามข่าวคราวของ
โครงการนี้อีกเลย เรื่องนี้จึงถูกฝังกลบอย่างมั่งง่ายมาจนถึงทุกวันนี้

“เขาใช้ประโยชน์จากการเดินทางไปเจรจาธุรกิจของโครงการอื่น แล้ว
โดยสารยานท่องเที่ยวสำหรับประชาชนมุ่งหน้าไปหาคนซื้อ” ไปลี้คาดการณ์
“เงินที่โอนเข้าบัญชีของเขาจะเป็นเงินมัดจำส่วนหนึ่ง เครื่องนี้มัน
ละเอียดเกินไป ผู้ซื้อคงอยากให้เขาช่วยเหลือด้านเทคนิคบางอย่าง หรือไม่

ก็ยังมีสัญญาให้บริการเสริมด้วย ไม่อย่างนั้นเขคงไม่รีบร้อนออกจากดาวหลักขนาดนั้น เขาต้องการเงินมากจริงๆ นั่นแหละ”

ลูจ้าวพยักหน้า “ฉันก็คิดว่ามันเหมือนกัน”

ไปอ่านข้อมูลอีกรอบ

หากนิยายต้นฉบับเป็นไปตามนี้ หลังจากห้วงหล่งขายข้อมูลในมือสำเร็จแล้ว เขาจะต้องกลับมาที่ดาวหลัก จากนั้นถึงรับหยางฮั่นเข้ามาที่สถาบันวิจัย

หาว่าตั้งแต่ต้นจนจบในต้นฉบับไม่มีการเอ่ยถึงโครงการนี้เลย อีกทั้งจากนั้นก็ไม่มีคนที่คล้ายถึงโคหยวนปรากฏกายขึ้นมาอีก สุดท้ายโครงการนี้จึงน่าจะถูกล้างให้ยกเลิกไปอยู่ดี

หมายความว่าเครื่องยกระดับพลังจิตมีข้อบกพร่องมาตลอด ห้วงหล่งเองก็รู้ดีแต่ใจ ถึงได้กล้านำออกไปขายด้วยเชื่อมั่นว่าคนนอกไม่มีทางวิจัยต่อได้สำเร็จ

ถึงโคหยวนน่าจะเป็นหนูทดลองเพียงหนึ่งเดียวที่ใช้เครื่องแล้วได้ผล

แต่ไม่รู้ทำไม ตอนที่ถึงโคหยวนกลับถึงดาวหลักและขอความช่วยเหลือเนื่องจากพลังจิตลดระดับลง ศาสตราจารย์คนนี้ถึงได้ไม่อยู่ที่สถาบันวิจัยแล้ว แต่กลับเป็นหยางฮั่นเข้ามาทำหน้าที่นั้นแทน เขาอาศัยประสบการณ์และพรสวรรค์เหนือผู้อื่น ค้นเจอวิธีสร้างพลังจิตให้มั่นคงจากข้อมูลของโครงการที่หลงเหลืออยู่ ทำให้รักษาชีวิตของถึงโคหยวนเอาไว้ได้

“นี่คงจะเป็นส่วนหนึ่งที่เส้นเรื่องเดิมอธิบายไม่ได้” ไปลืออธิบายสมมติฐานของตัวเองให้ลูจ้าวฟัง “ฉันไม่รู้ทำไมตัวละครที่เปลี่ยนทิศทางของเรื่องอย่างศาสตราจารย์หวังถึงไม่เคยปรากฏตัวมาก่อนเลย”

ลูจ้าวเอียงศีรษะครุ่นคิดอยู่พักหนึ่ง แล้วเอ่ย “ก่อนศาสตราจารย์หวังจะออกจากดาวหลักไป เคยได้รับการรักษาทางจิตอยู่สองสามครั้ง”

ไปลือไม่ค่อยเข้าใจ

“ตอนฉันสืบข้อมูลก็ไปรู้ว่าที่ม่นักวิจัยมีความคิดจะให้เขาเกษียณก่อนกำหนด” ลูจ้าวบอก “จิตแพทย์ของเขารายงานว่าเขาอาการไม่ดีค่อนข้าง...” ลูจ้าวชะงัก “มีแนวโน้มไม่ปกติเท่าไร”